

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Σ. Ι. ΒΟΥΤΥΡΑΣ.

ΑΡΙΘΜΟΣ 43.

ΤΟΜΟΣ Β.

15 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1893.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ.

ΦΑΥΣΤΟΣ (Faust)

Μελόδραμα εἰς πράξεις πέντε. Ἔπη Michel Carré καὶ Jules Barbier. Μέλος Charles Gounod.

ΣΚΗΝΗ ΣΤ.

Βαλεντίνος, Μάρθα, Πολίται, εἶτα Σειδελά καὶ Μαργαρίτα.

Μ. καὶ Π. Ἀπ' ἐδῶ ἢ βοή, εἰς τὸν δρόμον κτυποῦνται
Νά! ἕνας πεθμένος νεκρὸς κατὰ γῆς.
Δὲν ἀπέθαν' ἀκόμη, τὰ μέλη κινοῦνται
Τί σταματᾷς; φέξε ἴδω! πεθαίνει ὁ δυστυχής.

Β. (Ἐπιπόσιος ἐγειρόμενος)
Ἄρκει! μὴ λυπεῖσθε! μὴ με θρηνεῖτε
Τὸν θάνατον πολλακίς εἶδον
Πολεμῶν καὶ δὲν με πτοεῖ.
(Ἡ Μ. φαίνεται ἐκ τοῦ βήθους στηριζομένη ὑπὸ τοῦ Σειδελά).

Μ. Βαλεντίνε! Βαλεντίνε!
(Ἄπομαχρύνουσα τὸ πλῆθος γονυπετεῖ πρὸ τοῦ Β.)

Β. Μαργαρίτ' ἀδελφί! νομίζω
Σὺ τί ζητεῖς; μακρὰν (ἐπιθὼν αὐτήν).

Μ. Οἶμοι
Β. Ὁ ἄφρων, θνήσκω
Τὸν ἐραστὴν τῆς προκαλεσᾷ δι' αὐτήν.

Πολ. Ἐραστὴν! (χαμηλοφωνῶν καὶ μετὰ σφίξης).

Μ. ὦ τιμωρία! ὦ δυστυχής!

Σ. Οἰκτὸν! εἶναι ἀόλια καὶ δυστυχής.

Β. (ὑπεγειρόμενος) Ἄκουσόν μου καλῶς δεῖλαία!
Ἐκτιλεῖται τὸ πᾶν ἐν αἰρὶ τῆ μοιραία
Τὸ τέραμα φθάνει ἐν καρῶν
Υψηκίει πᾶς βροτὸς τῷ μόνῳ ἰσχυρῷ.

Πολ. ὦ δεινῆς βλασφημίας!
Ἐν στιγμῇ ἀγωνίας
Μηδὲν σκεφθῆξαι
Β. Ἡ περὶ μετανοίας
Καὶ ἄφες ἂν θέλης καὶ σὺ ν' ἀφεθῆς.
Β. Κατηραμένη!
Σὲ περιμένει
Ὁ βλασφημὸς ἀμαρτωλῶν.
Ἐγὼ πεσὼν ἐν τιμῇ ἔχω τέλος καλόν. (ἐκπνέει)
Χ. Μετὰ δικαίων ἀνάπαυσον Σῶτερ αὐτόν.

ΠΡΑΞΙΣ Ε.

ΣΚΗΝΗ Α.

Δεσμωτήριον. — Μαργαρίτα, κοιμωμένη.

Φαῦστος, Μεθιδιοφελής

Μ. Τὸ φῶς χαράζει ἐγγείρουν τὸ ἱερὸν.
Τὴν Μαργαρίταν πείδων νὰ δ' ἀκολουθήσῃ.
Καμᾶται ὁ φύλαξ... ἰδοὺ τὸ κλειδίον
Θνητοῦ χεῖρ τὸ δεσμὰ πρόπει νὰ λύσῃ.

Φ. Ἄφες με!
Μ. Μὴ ἀργῆς. Φρουρῶ! πρὸ τῶν θυρῶν

ΣΚΗΝΗ Β.

Μαργαρίτα, Φαῦστος.

Φ. Τὸ στέργον μου ὁ τρόμος πιέζει. Τάλαν φάσμα!
Ὁ δάσδετος πηγὴ βασάνων φοβερῶν!
ὦ θρίκν! εἶν' αὐτή! τὸ μυροδόλον πλάσμα

ὑπὸ τὰ βάρος τῶν δεσμῶν
 Ποιῶν φονεύς νά ἐκτίνῃ
 Καί ἀπολέσασά τὸν λόγιμον
 Τὸ τέκνον τῆς, θεέ, ν' ἀποκτείνῃ!
 Μαργαρίτα
Μ. (ἐξεγερθεῖσα) Ἄ! ἢ γὰρ κτεία τοῦ φωνῆ!
 Ἀπεθανούσαν με ζωογονεῖ.
Φ. Μαργαρίτα!
Μ. Πειρασμέ, πλέον δὲν με ταραττεῖ
 Ὁ σὸς σαρκασμός, ἦλθεν ὁ ποθητός,
 Ἡ τρυφερά του χεῖρ με προσφυλάττει.
 Ἐλυτρώθην τὸν ἀκούω, τὸν βλέπω, εἶν' αὐτός!
 Εἰς πιστὴν ἀγκάλην
 Προσφεύγω καὶ πάλιν
 Νῦν ὁ πειρασμός
 Λυσῶν ἄς γρηγύρῃ
 Κόλπος με στηριζει
 Ἐραστοῦ θεομός.
Φ. Ναί, εἰς τὴν ἀγκάλην
 Σὲ σφίγγω καὶ πάλιν
 Κἄν ὁ πειρασμός
 Πῦρ ἐξακοντίξῃ,
 Νῦν δὲ προαδίζει
 Ἐραστοῦ πιστός. (θελὼν νὰ τὴν ἐναγκαλισθῇ)
Μ. (ἀποσπομένη) Ἰδέ! εἶνε ὁ δρόμος
 Ὁπου ἀτρώσῃς
 Τὸ πρότον μ' ἀπαντᾷς.
 Ἀκροθυγῶς με ἐγγίξεις καὶ χαίρετῆς
 Ἀρά γε θά δεχθῆς, ὦραία δεσπούνῃ
 Μέχοι τοῦ οἴκου σου ἐμὲ ὡς ὀδηγόν;
 Ἄλλ', ἐγὼ δεσποῦνῃ δὲν εἶμαι ὦραία
 Καὶ μόνη ἡμιορὸ νά εἶρω τὴν ὁδόν.
Φ. Ἐνθιμοῦμαι καλῶς ἀλλ', ἔλθε εἶνε ὦρα.
Μ. (στραξιζομένη ἐρωτικῶς ἐπὶ τοῦ βραχίονός του).
 Νά ὁ κῆπος ὁ θελατικὸς
 Φέρων μύρτα, ρόδα εὐόδη
 Εἰς ὃν εἰσὸχον μυστικῶς
 Φυλάττων νύκτα τὴν ζωῶδη.
Φ. Σπείσον Μαργαρίτα!
Μ. Σπείσον Μή!
Φ. Σπείσον ἔλθε!
Μ. Ἄχ! Μείνον ἀκομα.
Φ. Θεέ! πάλιν ἀλλοθρονεῖ.
 ΕΚΚΗΝΗ Γ.
Οἱ αὐτοί, Μερίδιοφελῆς.
Μφ. Ταχέως! ταχέως! εἰ δὲ μὴ θά χαθῆς
 Ὀλίγον ἀν σταθῆς σὲ παραπῶ εὐθύς.
Μ. Ὁ δαίμων ἰδ' εἰσεῖ τι με θέλει,
 Καὶ με φλογᾷδες δίμα
 Με πνυροδαῖνε μάλ' ἔχῃ
 Ἐν γὰρ τίς τῆς
Μφ. Τὸ φῶς ἀνατέλλει
 Δὲν μένει καιρός
 Τὰς ὀπλὰς κτυπῶν
 Οἱ ἵπποι ἡμῶν, ὅτην γῆν ἡρῶς
 (ἤτων ν' ἀποσπῇ τὴν Φ).
 Μόνον ὁποῖδῃ καὶ βία ἴσως θά τὴν δώθῃ.

Μ. Θεέ! σὺ φύλαξόν με!
 Θεέ! σὺ λύτωσόν με! (γονυπετῶς).
 Τάγμ' ἀγγέλων θεῶν ἄγνων
 Ἀνάγαγέ μ' εἰς οὐρανόν,
 Θεέ ἀγαθὴ τῆ σῆ κόρη
 Προσδέξαις εἰμεγῶς συγχώρη.
Φ. Ἐλθε σὲ δάσω! ἀκολουθήσόν με
Μφ. Τὸ φῶς χρυσῶναι τὸν οὐρανόν.
Φ. Ἐλθε σὲ ἀπειλεῖ τέλος δεινόν.
Μ. Ὁ πάτερος ψυχῆ συγτετριμμένη
 Οἰκτον παρὰ σοῦ προμύνη.
Φ. Θάνατος δὲ περιμένει!
 (Μαργαρίτα! ἀπὸ τῆς ἀποσπομένης)
Μ. Τί με προσδέλεις βλοσυρά;
Φ. Μαργαρίτα
Μ. Ἡ χεῖρ σου πόθεν ἐρυθρά!
 Ἄ! αἷμα! αἷμα! (πίπτει ἀναίσθητος)
Φ. Ἄ!
Μφ. Ἐκρίθη
 (Φωνὴ ἐξ οὐρανόθεν) Ἐσώθη ἡ ψυχή
 (Ὁ τῶνος τοῦ δεσμωτηρίου διασχίζεται — Ἡ ψυχὴ τῆς Μ. ἀνερχεται εἰς οὐρανὸν περιπολουμένη ὑπὸ ἀγγέλων — Ὁ Φ. γονυπετῆς προσεύχεται — Ὁ Μερ. πηήσσει ὑπὸ τὴν φλογερὰν ρομφαίαν τοῦ ἀρχαγγέλου)

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ.

Περὶ τῶν παρὰ Ξενοφῶντι μνημονευομένων πόλεων Λαριόσης καὶ Μεσπίλων.

Ἡ φιλόπονος ἄτικη μέλλουσα ἢ ἐπὶ τοῦ νότου τῆς Ἄτικης περιουβουσία ὀρίζοντος καὶ ἐν τῷ παμφαεῖ καὶ γὰρ μαρμαρίζοντι τῆς ἑλληνικῆς φιλολογίας συμβῶ τὸν εὐπλαστόν τῆς ἱστοριογραφίας κηρὸν ὑπερφῶς πάνυ ἐξυφαινουσα ἐν τῇ ἀφελεί, ἀπεριττῶ καὶ γὰρ ἠπορικῶς κάλλους καὶ χάριτος εὐμοιροῦση Κύρου Ἀναβάσει λόγον ποιεῖται περὶ τῆς ἀφίξεως τῶν μυριῶν εἰς τὸν Τίγρητα ποταμόν, μνημονεύουσα ἅμα πόλεως τινος τοῦπικλῆν Λαριόσης ἐνταῦθα φησὶ, πόλις ἦν ἐρήμη μεγάλη ὄνομα δ' αὐτῇ ἦν Λαριόσα, ἦκου δ' αὐτὴν τὸ παλαιὸν Μῆδου ταύτην βασιλεὺς ὁ Περσῶν (Κῦρος ὁ πρεσβύτερος) ὅτε παρὰ Μήδων τὴν ἀρχὴν ἐλάβανον Πέρσας πολιορκῶν δὲ οὐδαμὶ τῶν πρὸ ἡδονάτο ἔμειν' ἦλιον δὲ νεφέλη προκαλύψασα ἠφάνισε, μέχρις ἐξέλιπον (αὐτὴν) οἱ ἄνθρωποι καὶ οὕτως ἐδῶ. (βιβλ. Γ. 4, 7, 8). Λαριόσα πιθανὸν ἐστὶν ἢ ἀρχαία Συριακὴ πόλις Resen, ἥτις ἐν τῇ Χαλδαϊκῇ γεννῆσιν Leresen λέγεται τὰ μεγαλοπρεπῆ τῆς ἐρείτης ἐρείλια κείκηνται Nimrud. Διὰ τῶν γενομένων ἀνασκαφῶν ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ ἀρχαιολογοῦ Layard εὐρήνται ἐνταῦθα τὰ του τεύχους θέμεθλα ὑψὸς 90 πόδων ἔχοντα, αὐτὰ δὲ πλευραὶ τριῶν παλαιστῶν παύτα δὲ ἀπετελοῦν μὲγαν ἰδιαιτέρων δωμάτων ἀριθμῶν, ἀσῶν καὶ σπλῶν. Πρὸς δὲ ὁ μνημονευθεὶς Layard χαιρεῖ διατεινόμενος ὅτι τὰ ἐρείλια ταῦτα θεωρητέα ὡς τὸ νεώτερον τμήμα